KARİKATÜR

— Kızım spora başladı amma, acaba kuvvetlenmek için mi, zayıflamak için mi?!..

— Evet, kolundan, paçasından canlı tavşanlar çıkaran hokkabaz benim, ne istiyorsunuz?
— Ben av hayvanatı satıyorum da... Bir iş yapalım dedim. Bütün çıkardığınız tavşanları bana satın!...

Bay — Affedersiniz bay çiftçi, benim saç tarağımı gördünüz mü?
Çiftçi — Yalan söylemiye utanmıyor musun be adam, bu kafanın tarağı olur mu?..

Baba zürafa — Yavrunun devekuşlarile oynamasına bir daha müsaade etme. Fena huylar öğreniyor!..

RESMİKÜŞATTA BEKLENMİYEN BİR SAHNE:
Belediye reisi — Kızım, etme, eyleme, şu çiçekleri bana takdim et de işimize bakalım...
Küçük kız — Yağma yok. Bir paket çukolata vermezsen çiçeği vermem!...

Miyop bay — Af buyurun bayanım, ben sizi otomatik çikulata makinesi zannettim!...

Şişman bay — Çok şükür teraziye çıkabildim ama, şimdi parayı deliğe kim atacak!...

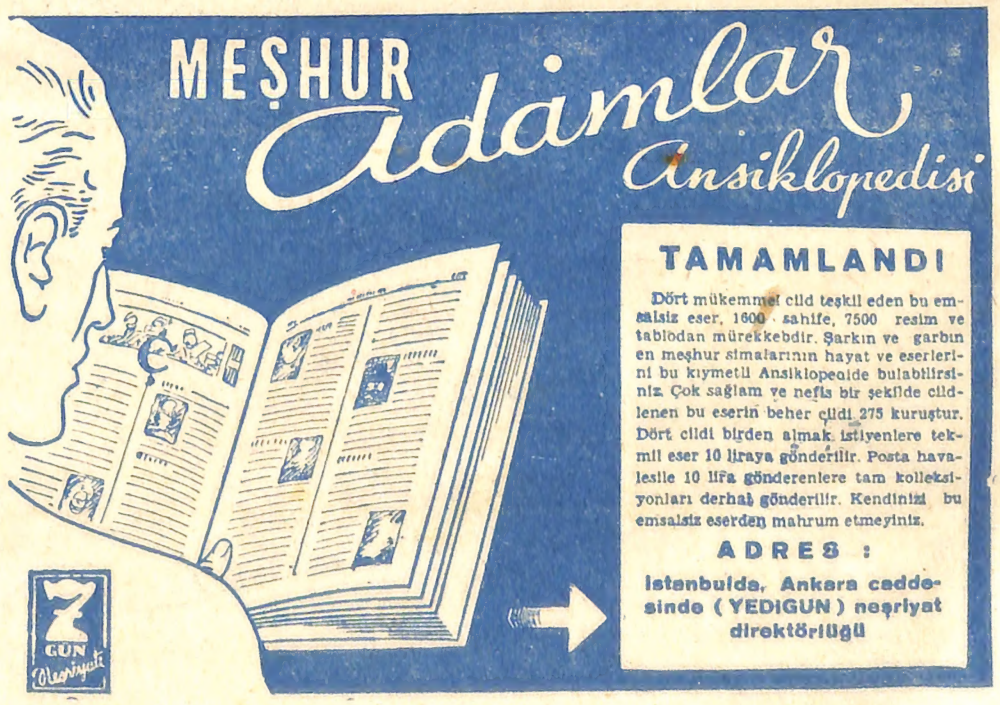

No. 125 CİLT: 5 YIL: 3 FİATI 10 KURUŞTUR 19 MAYIS 1938

KARİKATÜR

ÇIKARAN: SEDAT SİMAVİ

İdarehanesi:
İstanbul: Ankara caddesinde hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

✻ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH MECMUASI ✻

CÜMHURİYETİN ÇELİK VÜCUTLU SPORCU KIZLARINA:

— Hey gidi hey, bu yaşta iken bizi çarşafa sokarlardı...
— Elbette hemşire, hangimizde böyle elâleme gösterecek vücut vardı, hepimiz keçi boynuzuna benzerdik!...

BEŞ SENELİK PROGRAMIM

Ev deyip geçeriz ama, en mini mini bir ev hakikatte büyük bir devletin küçük çapta bir modeli demektir. Bir evin de, tıpkı bir devlet gibi kanunları, teşkilâtı, bütçesi, nafiası, imar ve iskân işleri vardır.

Bir evin müdafaası da büyük bir devletin müdafaası kadar ve hattâ bazan daha ziyade ehemmiyetlidir. Çünkü bir devletin kökünden yıkılması zor ve uzun bir iştir. Fakat bir ev yıkıldı mı, artık onun tamiri Tanrıya kalmıştır.

Devletlerde olduğu gibi evlerde de hükûmet darbeleri, rejim değişmeleri, muhafazakârlarla terakkiperverler arasında çarpışmalar vardır.

Nihayet evlerin de devletler gibi bir tek kıral veya kıraliçe tarafından mutlakiyet usulile idare edilenleri, bütün aile efradının elbirliğile idare edilen cümhuriyetçileri, komünist veya faşist usullerine göre döndürülenleri kendi kapılarını kapayıp daima başkalarının evinde, başkalarının sırtından geçinen emperyalist ve müstemlekecileri vardır.

Evlerin hariçteki zengin bir kayınpeder veya kayınvalde tarafından Manda usulile idare edilenleri de az değildir. En sonra anarşizmin en müfrit nazariyelerine göre tedvir edilen aile ocaklarına da tesadüf etmek mümkündür.

Ben devlet ile aile ocağı arasındaki bu benzeyişlere bakarak kendi evim için - asrî devletlerin ekserisinde âdet hükmüne girmiş olduğu üzere - beş senelik bir imar ve idare programı tertip ettim. Kısmet olursa malî sene başı olan bir Hazirandan itibaren tatbike başlıyacağım. Belki başka aileler için de faydalı olur mülâhazasile programımın bir kısmını bu sütunlarda neşrediyorum.

Madde 1 — Rejimimiz şimdilik maderşahî bir kırallıktır. Kırallık âsası şimdilik bende fakat mührü bayanın elindedir.

Ülkemizdeki muhalefet fırkasının reisi olan kayınvalde bazan hükûmet darbelerine teşebbüs etmekte ve eski Romalıların **Triomvira'**sına benzer bir nevi üçler saltanatı tesisine teşebbüş etmektedir.

Beş senelik programımın rejim emniyetine müteallik kısmı, muhalefet fırka-

Bay — Kapat artık... Görmüyor musun masal söylüyor. Bir varmış bir yokmuş diye başladı...
Bayan — Neden kapatayım, hiç olmazsa masalı masal diye söylüyor, gazeteler onu da ciddî yazıyorlar ya!...

sının bu tasavvuruna karşı lâzım gelen tedbirleri almakta gaflet göstermemektir.

●

Madde 2 — Kırallık bütçesinin varidat faslını şimdilik - büyük devletlerin zıddına olarak - hemen yalnız kıralın muayyen ve gayri muayyen kazancile arasıra müzayede usulile yapılan eski eşya satışları veridatı ve bahçemizdeki bir miktar ağaçla on kadar tavuğun temin ettiği ayniyat teşkil eder. Bundan başka arasıra da zengin akrabadan hazine namına bazı hibe ve hediyeler kabul olunur.

●

Madde 3 — Kırallık bütçesinde bugün için maalesef tevazün yoktur. Masarifin yiyecek içeceğe ait fasılları normal ise de, hariçten lüks eşya idhali meselesi bütün büyük devletler gibi bizim kırallık için de ciddî bir tehlike manzarası arzetmektedir. Kürk, ipekli kumaş, lüks kadın şapkası vesaire gibi maddelerin idhalini men, çorap, iskarpin gibi maddelerin idhalini tahdit edecek kanunlar vazedilmesi ve bunların ısrar ile tatbiki beş senelik programımızın can noktasını teşkil etmektedir.

●

4 — Her ilkbaharda büyük devletlerin harp tehlikesi geçirmesi âdet hükmüne girmiştir. Bizim kırallık da ilkbaharda başka sonbaharda da «Yani kıştan yaza, yazdan kışa geçme mevsimlerinde» yukarıki maddede yazılı lüks eşya idhali yüzünden dahilî muharebe alâmetleri belirmekte, yurdumuzun İspanya halini almasına bıçak sırtı kalmaktadır.

Bu ihtilâfta çok kere otomobili, yazlık köşkü, lüks eşya vesairesi olan zengin komşuların teşvik ve müdahalesi bulunduğu tesbit edilmiştir. Kırallık idaresi beş senelik programında bu teşviklere karşı uyanık bulunmıya ve moda gazeteleri gibi tehlikeli neşriyatın eve girmesine mâni olmıya karar vermiştir.

●

Madde 5 — Boğazlar meselesinin kat'î şekilde halli değilse bile, sağlam bir esasa bağlanması beş senelik programımızın kezalik can damarlarından birini teşkil etmektedir. Kırallık boğaz meselelerinde tam istiklâl ile hareket etmek ve yabancıların misafirlik vesaire suretile boğaz işlerimize iştiraklerini kabul etmemek azmindedir.

●

Madde 6 — Bütçe açığı karşısında mecburen aktedilen istikrazlar iki nevidir: Muntazam borçlar «Bakkal, kasap, zerzavatçı vesaire» borçları. Gayri muntazam dalgalalı borçlar «Radyo taksiti, gezginci esnaftan veresiye alınan öteberi borçları».

Kırallığın muntazam borçlar meselesinde şimdilik kazaya rızadan başka çaresi yoktur. Fakat beş senelik program mucibince dalgalı borçlara mümkün mertebe meydan verilmemesini karar altına almıştır.

●

Madde 7 — Kırallığın ziraat işleri de beş senelik proğramda hayli ehemmiyetli bir mevki işgal etmektedir. Kırallığın yarım dönümü geçen arazisi maalesef bugüne kadar bakımsız kalmış ve alınan mahsül dört cılız meyva ağacının çok kere olmadan kurtlanan yahut mahalle çocukları tarafından aşırılan hayırsız meyvalarına münhasır kalmıştır.

Kıralın riyasetinde bir heyet münasip zamanlarda bahçede çapa ve ekim işlerile uğraşacak ve harice çıkarılacak derecede bol zarzavat yetiştirmek değilse bile hiç olmazsa evin sovan ve salata gibi havayicini temin edecektir.

●

Madde 8 — Beş senelik su ve sulama proğramımız kuyunun temizlenmesi, yeni bir el tulumbası ve hortum gibi tesisat yapılmasını karar altına almıştır. Bu iş için her sene bütçeye kâfi tahsisat konacaktır.

●

Madde 9 — Kırallığın ziraat prog-

— Bay hâkim, yirmi beş yaşında olduğuma dair iki şahidim var...
— Anlaşıldı... Biri bir yirmi beş yaşın, diğeri de öteki yirmi beş yaşın için demek!...

— Nasıl, evde korkmadan karına ağız açabiliyor musun?
— Elbette, hiç korkmadan sabaha kadar esniyorum!...

ramının m[illegible]vaffakıyetle t[illegible]tbikı senelerdenberi halli mümkün olmamış bulunan hudut meselesile yakinen alâkadardır. Komşu devletlerin arazisile kendi arazimiz arasında bir duvar değilse bile bir telörğü meydana getirilmesi kırallık devletinin mübrem ihtiyaçlarındandır. Aksi halde komşulara ait tavuk, horoz, kaz vesairenin ekili topraklarımıza girerek çapulculuk etmelerine mâni olunamıyacak ve mahalle sulh ve müsalemetinin muhafazası hususundaki bütün azmimize rağmen komşularla aramızda belki bir harp tekevvün edecektir.

Madde 10 — Kırallığımızın denize mücavereti olmadığı için bütçemiz deniz müdafaası külfetinden çok şükür âzâdedir. Buna mukabil hava tehlikesi her memleket gibi bizi de ciddi suretle düşündürmekte ve büyük fedakârlıklara mecbur etmektedir. Her sene bahar ile başlıyan ve ancak kış ortalarına doğru nihayet bulan havaî kara ve sivrisinek akınlarına karşı kâfi miktarda filit tedarik edilecektir.

●

Madde 11 — Beş senelik nafia programımız yurdun imarı ve şenlendirilmesi için de gayet ehemmiyetli maddeler ihtiva etmektedir. Her sene bütçeye konacak tahsisat ile tedricen merdivenler ve çürümüş olan trabzan babaları ıslah edilecek. Mutfaktaki Arnavut kaldırımı asfalt biçimi betona çevrilecek, Su yolları ve musuklar tamir edilecek, damda düzeltilecek kanallarla yağışlı havalarda meydana gelen su baskını tehlikelerinin önüne geçilecektir.

●

Madde 12 — Kırallığımız yukarda saydığımız ihtiyaçlardan dolayı sinema ve tiyatro gibi medenî ve bediî tesisata tahsisat ayırmıya imkân bulamıyacaktır. Maamafih buna pek ihtiyaç da yoktur. Karşımızdaki ağaçlıkta daima Greta Garbo, Con Kraford gibi giyinmiş bir takım yıldızların Klark Gebl ve Ramon Novaro yüzlü Jön prömiyelerle envai mülâtafeleri pencereden seyredilmekte ve hane halkının sinema ihtiyacını gidermektedir.

KARİKATÜR

OKUN
Ucundan

Islık çalmak ekseriya yarım bir işi gösterir. Bir şarkının güftesini bilmeyip, bestesini bildiğimizi.

★

Obur olmak için evvelâ otuz iki dişin sağlam olması lâzımdır.

★

Kadının istediğini Allah da ister, diyorlar. Ne moda meraklısı rabbimiz varmış.

★

Sevmesini bilmiyen insana elini uzatma, parmaklarını incitir.

★

Kitabı, tuzu ve nasihatı makbule geçmelerini istersen muhtaç olup istiyenlere vermelisin.

★

Yılandan korkanlar, ipten nefret ederler.

★

Akıllı adamların ne tuhaf bahtları vardır. Divaneleri omuzlarında taşırlar.

★

Bir büyük balık yakalamak istersen oltaya taktığın yemi gözden çıkarmalısın.

★

Kabiliyetsiz adam tanımak istersen taliden şikâyet edenlere dikkat et.

★

Baldıran eken, diken toplar.

★

Filozof

ORTA AVRUPADA YÜKLENEN MİLLET — ÇEK!..

DAVETİYE

Geldi cana can katan İlkbahar akşamları,
Fırlatalım bir yana kederleri, gamları...

Bir balkonda baş başa grupu seyredelim,
Akşam üstü açalım aya karşı camları!

Nene lâzım düşünmek, dalmak, göğüs geçirmek?
Şairler senden alsın gelsin de ilhamları!

Bütün kış konserveden bıktı, usandı gönlüm,
Yazın birdir yemişin olgunile hamları...

Eller kiloyla altın biriktirsin isterse,
Biz hemen harcıyalım eldeki gramları.

Gidiyor harcıyanla biriktiren bir yere,
Bırakıp arkasında hanları, hamamları...

Altın derya içinde yüzüp boğulanların,
Kalıyor yeryüzünde ancak kuru namları!

Cihanın felsefesi gününü gün etmektir,
Çünkü toplar bekliyor yiyecek adamları!

Çamlıca, Âlemdağı, Kayışdağı dururken,
Buradan seyretmeye kim gider Ehramları?

Balattaki papazın işlediği günaha,
Parmak ısırıyormuş Ortaköy hahamları...

İlkbaharın nefesi büyülüyor insanı,
Ben bile bir vuruşta deviririm çamları!

Çamdeviren

Kadın — Hırlamasana...
Erkek — Bırak karıcığım, evde sen hırlıyorsun, burada da doya doya ben hırlıyayım!...

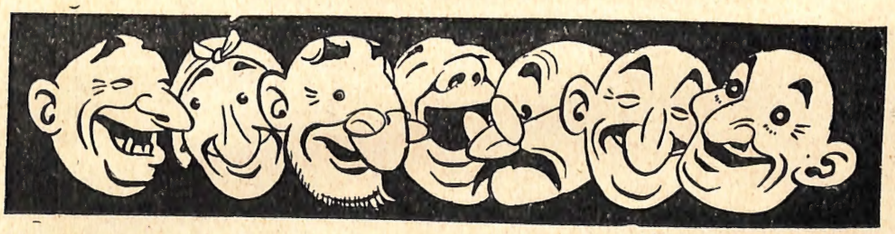

GÜLMEK NEDİR..

Yevmî gazetelerden birinde «Gülmek nedir? İnsan ne zaman ve niçin güler?» mevzuu üzerine yapılmış bir anket gördük. Muharrir, maruf profesörlere, ruhiyatçılara, akıl doktorlarına müracaat ederek bu hususta fikirlerini sormuş, onları gazetesine yazmış.

Fakat yaptığımız tahkikata göre, gündelik gazetenin yaptığı bu anket sahtedir. Bunun hakikisi bizim elimize geçmiştir. Buraya aynen yazıyoruz:

Muharrir, muallim, münekkit vesaire olan Nurullah Ataç'ın cevabı:

— Monşer... Bugüne kadar ağlamaktan gülmiye vakit bulamadım ki, gülmenin ne olduğunu bileyim.

— İnsan ne zaman ve niçin güler?

— Bu da lâf mı monşer!.. Gıdıklarsın güler. Fakat bazı soğukkanlı, soğuk sinirli herifler vardır. Gıdıklamak şöyle dursun, kebap şişi saplasan yine gülmezler.

— Aman üstat... Şiş saplayınca gülünmez ki, ağlanır.

— Haklısın. Orasını düşünemedim.

* * *

Kara Davut muharriri Nizamettin Nazifin fikirleri:

— Gülmek... Dostum bu devri dilârâda gülmek, bizim için çok hafif ve zayıf bir sevinç tezahürüdür. Kahkahalar atmamız, katıla katıla gülmemiz lâzımdır.

— En çok kime, neye gülersiniz?

— Saymakla biter mi?. Edebiyatımızın, gazetelerimizin ve bazı muharrirlerimizin hali pürmelâllerinden tut da, sokakların delik deşik manzarasına, otobüs salgınından sonra tramvay şirketinin vaziyetine, kitap inhisarından sonra Babıâli kitapçılarının arpacı kumrusu gibi düşünen tavırlarına... Hulâsa bunların hepsine birden toptan kırıla kırıla, katıla katıla gülerim. Ve bazan da güleriz ağlanacak halimize!..

— İnsan niçin ve ne zaman güler?

— Ha!!.. Bu sual mühim. Bu, adamına göredir. Bazı insanlar çalmadan oynıyan cinstendir. Durup dururken hiç sebep yokken gülerler. Meselâ başmuharrirlerimizden Asım Us bu kategorinin tipik bir nümunesidir. Bazıları da, komik Naşidin tekerlemeleri karşısında bile put gibi dururlar. Son Postacı Ali Ekrem ve şürekâsı da bu cinstendir. Fakat bir de hesaplı gülüş vardır ki, bunun en biçimli nümunesini Haydarpaşa istasyonunun devamlı istikbalci ve teşyicileri arasından seçmek gerektir.

* * *

Sevimli ve değerli ruhiyatçılarımızdan İbrahim Alâettinin cevabı:

— Gülmek, irademizin zıt bir tezahürüdür. Meselâ: Bazan kızılacak şeylere acı acı güleriz. Bu, hiddetin ve kinin kahkaha şeklinde bir ifadesidir. Bazan da gülünmesi lâzım gelen tuhaflıklara kızarız, içerleriz. Halbuki bunlara gülüp geçmek daha muvafıktır.

— İnsan niçin ve ne zaman güler?

— Gülmenin bir yığın sebebi ve muhtelif zamanları vardır. Meselâ; kadınların gülüşünü ele alalım. Bazı kadınlar, erkekleri kafese koymak istedikleri zaman kıvrak gülüşleri ve ince bükülüşlerile gönül çekerler. Güzelliklerinden emin olan kadınlar ise, o cazip gözlerile hafif tebessümler saçarlar. Evli erkeklerin ekserisi evlerinde hep çatık kaşlı dururlar da sokakta ve işte durmadan kahkaha atarlar.

Ay sonlarında ise hepimizin suratı asıktır. İçimizden hiç gülmek gelmez. Bir de siyasî gülüş vardır. Buna riyakâr gülüş demek de mümkündür. Dudaklar sahte bir eda ile iki yana gerilecek, dişler mutlaka görülecek. Unutuyordum; kibarlık taslamak istiyenlerin gülüşlerini de hesaba katmak lâzımdır. Bunlar ekseriyetle dudaklarını büzerek gülerler ve o zaman tam gülünecek bir hal alırlar. Ben pazartesi ve perşembe günleri hiç gülmem. Çünkü o günlerde mektepleri teftişe çıktığım için ciddi tavırlı bulunmam lâzımdır.

— Hayatta en çok nelere güldünüz?

— Çook!.. Fakat bunları saymak işime gelmez. Maamafih Halit Fahri'nin şiirlerile Necip Fazılın facia piyeslerine hep gülerim.

— Faciaya gülünür mü üstat?

— Faciaların gülünç cinsleri vardır ki, onları becermek her kula nasip olamaz Bunda muvaffak olmak için hususî istidat lâzımdır. Meselâ Şehir tiyatrosunda sahneye konan bazı dramlar gibi...

* * *

Meşhur akıl doktorumuz Mazhar Osmanın cevabı:

— Bir doktor için hastalarını daima güler yüzle karşılamak lâzımdır. Hastayi vizite parasından ürkütmemek için gülmek şarttır.

— İnsan niçin ve ne zaman güler?

— Tam akıllı olan insanlar, normal vaziyette dururlar. Yani bunlar ne gülerler, ne ağlarlar. Gülmek ve ağlamak ruh hastalığına delâlet eder. Bu gibiler hemen doktora, yahut bana müracaat ederek kendilerini tedavi ettirmelidirler.

Kulak misafiri

— Bizim oğlanın işi gücü masal, büyüyünce ne olacak bilmem?..
— Üzülme, tarihî roman muharriri olur, bey gibi geçinir!...

Kırılan Testi...

Bir komşumla Fincancılar yokuşundan çıkıyorduk. Bir dükkânın camekânında gayet ucuz Gırgır testiler gördük.

Arkadaş: — Zamanla her şey terakki ediyor... Eski Gırgır testiler bile âdeta bir lüks eşya halini aldı. Frijider alacak halimiz yok ya... Seninle şunlardan birer tane alırız... Hem bütün yaz buz gibi su içeriz, hem büfenin üstünü süslemiş oluruz.

Teklif makuldu. Dükkâna girdik. Elliser kuruştan bir çift testi aldık, bunları eve kadar götürmek üzere bir de ucuz hamal bulduk.

Tam Şehzade camisinin önünden geçerken arkamızdan bir şangırtı koptu. Bir de ne görelim. Bir ayağı topal, gözleri de sakat olan ucuz hamal testilerden birini düşürüp kırmamış mı?

Açıkgöz arkadaş hüzünle yüzüme baktı:

— Senin testi gitti, dedi, yazık oldu elli kuruşuna...

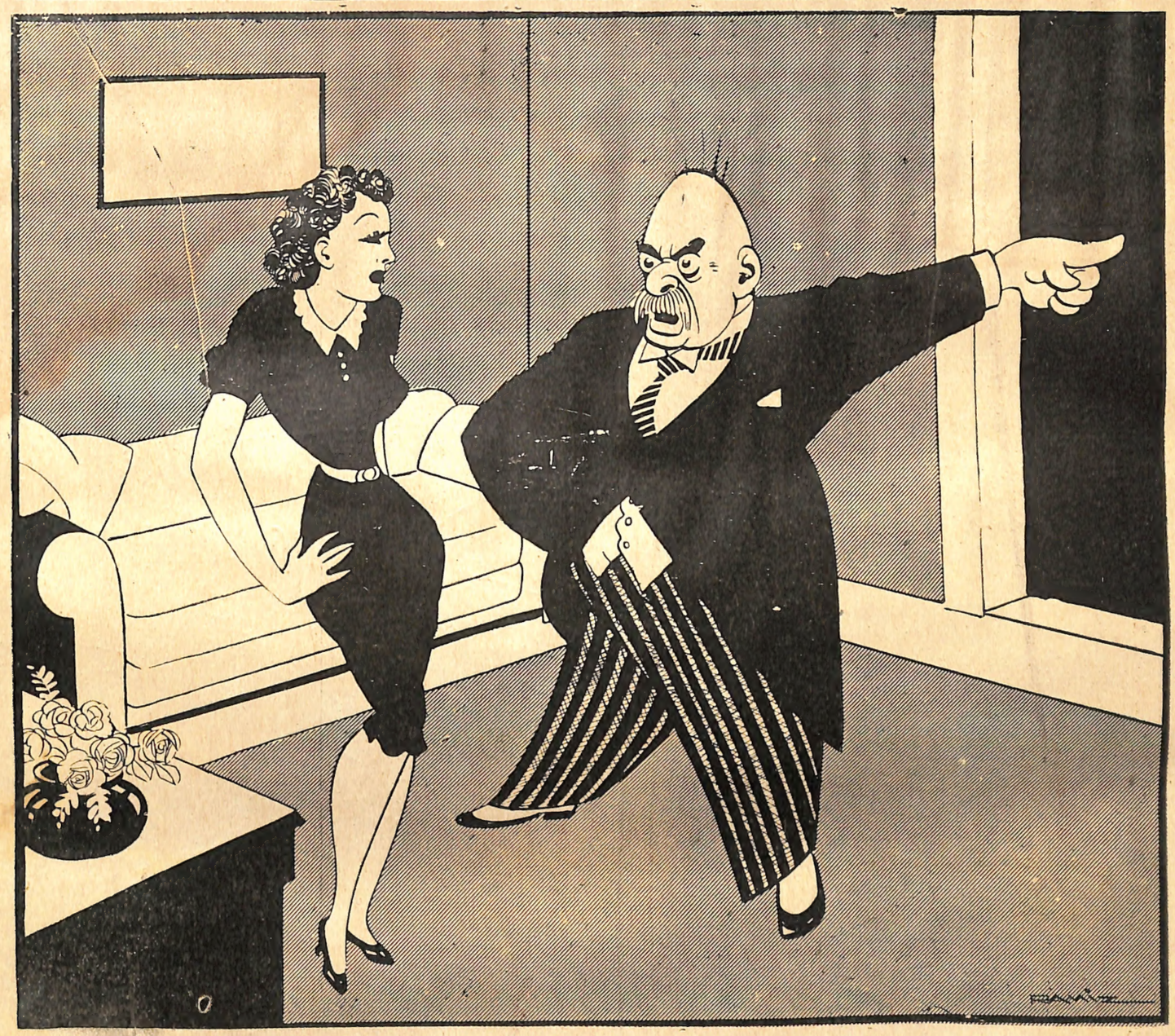

— Komşunun alçak oğlu ile konuşuyorsun ha...
— Vallâhi yalan baba... Uzun boylusu ile konuşuyorum!...

Köylü Şehir Tiyatrosunda:

Şehir tiyatrosu gişesinin önünde bir köylü göründü:

— Yahu kaç kuruşa giriliyor buraya...

Gişe memuru cevap verdi:

—Salonda bütün koltuklar elli kuruş..

— Pahalı doğrusu... Bir oyun seyretmiye elli kuruş verilir mi?

— İstersen paradi bileti al... Otuz kuruştur. Biraz yüksekçedir ama, tepeden daha iyi görürsün.

— Tepeden görmüşüm, dereden görmüşüm ziyanı yok ama velâkin otuz kuruş da yine pahalı..

— O halde sen bilirsin...

— On kuruşluk yer yok mu? On kuruş az değil... Hadi müşteriyi geri çevirmek iyi değildir..

— Burada pazarlık yok..

— Öyle ise on kuruşluk bir yer ver canım...

Gişe memuru kızdı:

— Baba, beni meşgul etme, dedi, burada on kuruşa sade program satılır...

Ve yanındaki programlardan birini alarak köylüye gösterdi. Köylü kesesini açtı, on kuruş çıkararak gişenin önüne attı:

— Ziyan ıyok evlât... Biz köylü adamlarız... Öyle rahatlığımızı aramayız. Sen o programı ver... Ben onun üstünde de otururum. Yeter ki, içeri gireyim.

HAYAT SİGORTASI:

İdam mahkûmuna sordular:

— Son arzun nedir?

O cevap verdi:

— Hayat sigortasına yazılmak.

Ressamın kıymeti

Resim sergisinde birkaç kişi büyük bir tablonun karşısında durmuşlardı.

Uzun boylu bir mütekait ressamı hararetle methediyordu:

— (D..) hakikaten kuvvetli sanatkâr... Şu renklerdeki imtizaca bakın... Hiç bir ressam fırçasını onun kadar iyi kullanmamıştır.

Ressamın dostlarından biri:

— Esas itibarile hakkınız var. Yalnız şunu söylemiye mecburum ki, babası fırçasını ondan daha maharetle kullanırdı.

— Sonra şu renklerdeki temizliğe, parlaklığa bakın... Hayran olunacak şey...

— Evet... Onda da hakkınız var... Fakat babasının boyalarındaki parlaklığı göreydiniz bunu bukadar beğenmezdiniz.

Uzun boylu mütekait kızar gibi oldu:

— Azizim... Maksadınızı anlıyamıyorum. Ressam (D..) yi mütemadiyen babasile mukayese ediyor ve babasının daha kuvvetli bir sanatkâr olduğunu söylüyorsunuz.

— Evet ama (D..) yi kötülemek maksadile değil, ondaki istidadın ırsî olduğunu anlatmak için...

— Çok tuhaf... (D..) in babası da sanatkâr mıydı?

— Elbette... oğlandan on kat fazla maharetle kullanan bir adam..

— Eseri var mıdır?

— On binlerce... Çünkü o da fırçasile geçinen bir adamdı.

— On binlerce mi... İmkânı yok..

— Yalan söyliyecek değilim ya... (D..) in babası Yenicami önünde kundura boyacısı idi.

YENİ USUL:

Nurullah Ataç son günlerde pipo içmiye başlamıştı. Çubuğunu birteviye çekip dumanını karşısındakinin yüzüne doğru savurduğunu gören üstat İbrahim Alâettin, büyük romancımız Reşat Nuriye:

— Nurullah Ataç'a baksana, dedi, yazdıklarını okumıyanlara bu suretle neşriyat yapıyor galiba!

Salamon — Aman, aman, yadim aman...
Garson — Bayım gazinomuzda hariçten gazel okumak yasaktır...
Salamon — Haydi oradan uğursuzoğlu uğursuz... Gazel okuyan kim? Hesap pusulasi okuyorum!...

Yumurta Meselesi..

Efendı köyden yeni gelen hizmetçisine dedi ki:

— Oğlum bu gece canım yemek istemiyor... Senden yalnız iki taze yumurta isterim.

Hizmetçi düşüne düşüne cevap verdi:

— Ben yumurta yumurtlamayı bilmem ki, efendi.

NAMUS BELÂSI

Ahmet Altıner, hem meşhur, hem mağrur, hem de çok zengindi. Çifte çifte villâlar, birkaç apartıman, çiftlik, tıkır tıkır para getiren şirket hisseleri, meclisi idare reisliği ve âzalıklarile hakikî bir servet sahibi. Bukadar zengin olmasına rağmen kaba, kuru ve soğuk da değildi. Hoş sohbetti. Girdiği meclislerde cana can katar, kibarlığı da dillerde destan gezerdi.

Çiftliğinde tertip ettiği av partileri unutulmaz derecede tantanalı olur, kotrasile yaptığı seyahatler bütün kış anlatılırdı.

Muhteşem apartımanına bütün kibarlar, büyükler, muharrirler, şairler toplanırlardı. Salonuna girebilmek, bir hâdise ve bir mazhariyet sayılırdı.

— Eskiden çocuklar gazete okumazlardı, maşallah şimdikilerin elinden düşmüyor...

— Elbette, eskiden gazetelerde makale vardı, şimdi hikâye!..

Şöhretini tevazu, gururunu kibarlık, zenginliğini tok gözlülük şeklinde göstermesini bildiği için herkes kendisine hürmet ediyordu.

Fakat onun hayatının da birçok zenginler gibi hususî tarafları vardı.

Meselâ arada sırada müdiri umumîsi olduğu şirkete kılıksız, sıska ihtiyar bir adamcağız gelir, hademe ile müdür beyefendiye küçük bir zarf gönderir, yine bir zarf içinde cevabını alarak giderdi.

Bir defa bile boş döndürülmediği için hademeler bu zavallı ihtiyarı terslemiye cesaret edemiyorlardı. Aralarında:

— Beyefendi yüzünü buruşturuyor ama, yine de cüzdanına davranıyor, diyorlardı. Kim bilir kimdir? Zengin kısmının böyle havadan beslediği fakiri fukarası olur elbet.

Hademe kısmının umumî müdürün işine tas tamam akıl erdirdiği vâki olmadığı için bu yanlış telâkki sürüp gidiyor ve hiç kimse bu kılıksız ihtiyarın hüviyetine akıl erdiremiyor, onun Ahmet Altıner'in öz pederi, sebebi hayatı olduğunu kestiremiyordu.

Evet, bu kılıksız ihtiyar, bu düşkün bedbaht adam Ahmet Altıner'in su karışmamış babası idi. Oğlunun aydan aya verdiği yirmi, otuz lira ile bir kenar mahallesinde, oda oda kiraya verilen eski bir konağın alt katında yaşamakla sürünmek arasında yuvarlanıp gidiyordu. İlk zamanlar bir müddet inat edecek, oğlundan babalık hakkı istiyecek olmuştu. Fakat Ahmet Altıner böyle kuru gürültülere pabuç bırakacak tinette bir adam değildi. Biçareyi:

— Babamsan babalığını bil, verdiğim para ile geçinmiye çalış. Daha zorlarsan onu da keserim ha!

Diye terslemişti. İhtiyarın şirkete gelmek mecburiyetinde kaldığı vaziyetler, ciğerparesinin nafakasını göndermeyi unuttuğu zamanlardı. Böyle sıralarda kapıdan uğrar, «Bizi yine unuttun evlât» diye kısaca yazdığı tezkereyi yollar, 25, 30 liradan ibaret caizesini alır geçer giderdi.

* * *

Ahmet Altıner'in çok neşeli uyandığı bir sabahtı. Gazetelere göz gezdirirken telefon çalındı. Üstat ahizeyi kulağına götürünce irkildi. Telin ötesinde zoraki bir kederle şöyle konuşuluyordu:

— Beyefendimiz, başınız sağ olsun. Dinim rabbena hakki için duyar duymaz beynimden vurulmuşa döndüm. Peder bey sizlere ömür ha! Cenaze gazetenin yazdığı adresten mi kalkacak? Orada da arzı hürmet etmiye geliriz elbet. Başınız sağ olsun.

Ahmet Altıner neye uğradığını tasarlamıya çalışırken telefon tekrar çalındı, tekrar bir baş sağlığı ve bu öğleye kadar durup dinlenmeden devam etti.

Ahmet Altıner çok fena bir vaziyete düşmüştü. Eskidenberi kendisile uğraşan bir gazete nasılsa pederinin vefatını haber almış, büyük serlavhalar ve kendi resmine iğneli bir teessür ilâve ederek birinci sayfaya yerleştirmişti. Gazetenin emrivakii pek insafsızca idi. İhtiyarın nerede oturduğunu biliyor, sarih adresini yazıyor, üstüne üstlük cenazenin ertesi sabah oradan kaldırılacağını ilâve ediyordu.

Artık iş işten geçmişti. Pederi şıpın işi mükellef bir apartımana nakletmenin faydası yoktu. Zira yarın bütün ahbapları, hürmetkârları gazetedeki adrese birer kere baş vuracaklar, ihtiyarın ne çeşit bir hayat sürdüğünü öğreneceklerdi. Bundan doğacak dedikodu her fırsatta kafasına kakılacak, her zaman yüzüne çarpılacak dercede kötü idi.

Nezaketen bir çare bulunmazsa bunca yıllık şöhreti, gururu tehlikede idi. Ahmet Altıner'in kolu kanadı kırılmıştı. Ne halt edeceğini düşünmiye başladı. Buna muhakkak bir çare bulmalıydı, muhakkak bir çare bulmalı.

Nihayet düşüne düşüne çareyi kestirdi. Zaten mahallenin imamı adresini öğrenerek çıkagelmişti. Onu karşısına aldı, eline bir tahtada iki yüz liralık bir deste banknot sıkıştırdı. Bir müddet fısıl fısıl konuştular.

İmam velinimeti etekliyerek çakıp gidince, Ahmet Altıner de otomobiline atladı, doğruca Sahaflar çarşısına koştu. Akşama doğru arkasında tam bir araba dolusu kitapla eski konağın kapısına dayanmıştı. Kitapların ekserisi okka hesabile satın alınmış, Nuhu nebiden kalma Tıbbî eserlerdi. Ahmet Altıner, kitapların içinden ziyade kaplarına ve ciltlerine bakmış, üstleri yaldızlı olanları tercih etmişti. Araba kapıya dayanınca bedestandan ve Bitpazarından toplanan kütüphaneler de vâsıl oldular.

İmam ihtiyarın ölüsünü çoktan taşlığa çekmiş, can verdiği odayı eski eşyasından tamamile boşaltarak sildirip süpürtmüştü. Odanın kocaman pencerelerine Ahmet Altıner'in uşakları vasıtasile getirtilmiş ağır, kıymettar perdeler asıldı. Yere en pahalısından halılar döşendi. Hakikaten ince bir zevkle intihap edilmiş sigara iskemleleri, atlas örtülü bir divan getirtildi. Köşeye muazzam bir yazı masası, duvarlara en pahalısından klâsik tablolar koyuldu. Yeni alınan kütüphaneler çepeçevre etrafa dizildi ve kitaplar içine yerleştirildi.

Dekor hazırlanmıştı.

* * *

Ertesi sabah cenazeye gelenler bu emsalsiz çalışma odasına alındılar. Mahalle imamı en yeni sakosunu giymişti. Kapıda bekliyen uşaklar içeriye mahalleliden kimseyi bırakmamak emrini almışlardı. Evin diğer sakinleri de adam başına ikişer liraya razı edilerek o günlük misafirliğe gönderilmişti.

Cenazeye gelenlere sigaralar, kahveler ikram edildikten sonra imam:

— Rahmetli, babadan kalma bu eski konağı pek severdi, diyerek izahat vermiye girişti, apartımanlara tahammül edemezdi. Mahallemizde âdeta bir eski zaman paşası hayatı sürüyordu. Kapısı ve sofrası herkese açıktı. Bu kütüphaneden çıkmazdı. Okur, yazar, çalışırdı. Fuzulî'den baskın bir divanı vardı ama, bir türlü neşrü tamim etmek istemezdi.

* * *

Cenazenin arkasından yürüyenler Ahmet Altıner'in asaletine parmak ısırdılar. Rahmetli pederin ilim ve fazlını methede ede bitiremediler.

Ahmet Altıner o akşam hususî masraf defterine yuvarlak hesap beş yüz lira geçirdi. Cereme hakikaten bukadar yükselmişti. Zira evden götürülen divan, halılar, tablolar geri getirilmişti ama, kütüphanelerle kitaplar imama bağışlanmıştı. Ahmet Altıner bu beklenmiyen kabarık masrafın karşısına izahat olarak «Namus belâsı» kelimelerini yazdı. Bu gibi belâlar da olmasa, zenginlerin keyfine diyecek yoktur vesselâm!

İspinoz

Postacı — Doktor Cebrailin evini arıyorum...
Yolcu — Nafile arama yavrum, bizim mahallede hiç apartıman yoktur!...

İzzeti nefis meselesi

Arkadaşlarımdan (D..) fazla izzeti nefis sahibi bir insandır.

Geçenlerde bir genç kızla nişanlandığını, fakat iki ay geçmeden ayrıldığını haber aldım:

— Mutlaka nişanlı bayan (D..) nin izzeti nefsini kıracak bir şey yaptı, dedim. Meğer yanılmamışım.

Geçen gün köprüde tesadüf ettiğim (D.) vaziyeti bana şöyle izah etti:

— Nişanlım fena kız değildi. Fakat bilirsin ya ben çok alınğanım... Cahillikle yaptığı bir hata fena halde izzeti nefsime dokundu.

— Ne yaptı? dedim.

— Ne yapacak... Eski nişanlılarından birile yeniden anlaşarak evlenmiş.. Başkası olsa belki aldırmazdı... Fakat ben alındım ve nişan yüzüğünü geri gönderdim.

SAF BİR ARKADAŞ

(M..) son derece saftır.

Geçen gün havailiği ve çapkınlığile meşhur bir arkadaşın dünya evine girmek üzere olduğunu işittik ve hayret ettik.

Maamafih ona bir sual sormaktan kendimi alamadım:

— Kendinden emin misin, dedim, karını kâfi derecede sevebilecek misin acaba?

O, gözlerini havaya kaldırdı, sesini titretti:

— Elbet, dedi, ölünciye kadar...

(M..) söze karıştı:

— Pardon, dedi, pek iyi anlıyamadım... Ölünciye kadar seveceğim diyorsun... Bir noktanın tasrihi lâzım... Sen ölünciye kadar mı, o ölünciye kadar mı?

İmtihan suali

Muallim talebeye şöyle bir sual sordu:

— Dört yüz kilometerlik bir yol... Yolun iki ucundan biri saatte seksen, öteki doksan kilometre yol yapan karşılıklı iki otomobil hareket ediyor... Bu otomobillerin şoförleri acaba nerede biribirlerine tesadüf edecekler.. Al eline tebeşiri de ver cevabı bakalım..

Çocuk hemen cevap verdi:

— Tebeşire, tahtaya ne lüzum var... Ya hastanede, ya hapishanede...

SARDALYA BALIKLARI

Küçük Ali hiç deniz görmemiş bir orta Anadolu çocuğu idi.

Bir gün babasının okuduğu bir kitapta kocaman bir balık resmi gördü ve ona bunun at büyüklüğünde bir balık olduğunu izah etti.

Çocuk sordu:

— Peki baba... Bu balık deniz dediğin o yerde yiyeceği nereden bulur, ne yer?

— Küçük sardalyaları yer..

— Peki ama sardalyaların kutularını ne ile açar?

YAHUDİNİN ALIŞ VERİŞİ

Samoel bir çift çorap satın almak için bir dükkâna girmişti. Uzun pazarlıklardan sonra çorabı seçti ve aldı.

Dükkâncı çorabı sarmak için bir sicim parçasile bir kâğıt çıkarmıştı.

Samoel:

— Zahmet etme, dedi, sicimle kâğıdı bana ver... Cebime koyayim... Çorapları da öteki cebime atarım... İsraflık olmasın...

Bir iflâs davası

Maznunun avukatı hararetle söylüyordu:

— Kumar iptilâsı malûmdur... Müekkilim çok iyi insandır fakat biraz kumar oynar... İhtilâs etmiş göründüğü parayı bu yüzden sarfetmiştir. Derin düşünecek olursak, bu bir suç değildir... Müekkilim dik bir yarda nasılsa bir kaç adım yürümüş bir insan vaziyetindedir. Malûm ya, böyle bir yolda yürümiye başlıyan insan kendini tutamaz, istemeden koşmıya başlar. Durmak istediği halde tevakkuf etmek elinde değil...

Hâkim avukatın sözünü kesti:

— İyi ya... Mademki tevakkufuna imkân yoktur. Başkalarının onu tevkif etmesini tabiî bulmak lâzım.

YENİ ÇOCUKLAR:

Çocuk sofada bağırıyor, ağlıyor, yerlere yatarak tepiniyor:

— İsterim de isterim... İsterim de isterim...

Müsafirlerile bir tuvalet bahsi konuşan bayan bu sesten rahatsız oluyor:

— Nerede eski mürebbiyeler, diyor, günlerce evde çocuğun sesi sedası çıkmazdı. Sonra dayanamıyarak sofaya çıkıyor ve mürebbiyeye sesleniyor:

— Niçin bağırtıyorsunuz çocuğu?

— Ben bağırtmıyorum bayan.. Kendi ağlıyor...

— Onu biliyorum fakat niçin istediğini vermiyorsunuz?

— Affedersiniz bayan... Elimde değil...

— Peki ne istiyor?

— Ne olacak... Babasından işitmiş.. Mebus olacağım, diye tutturdu.

Papağan

Bay — Ben mendil ısmarlamadım...
Bayan — Mendil değil kocacığım, benim yeni mayom!...

Görünürde polis olmayınca..

Fatihe gitmek üzere bir arkadaşla beraber otobüse binecektik.

Arabanın uzaktan hızla gelmekte olduğunu görünce ben de adımlarımı sıklaştırdım.

Arkadaş:

— Hayrola... Ne koşuyorsun? dedi.

— Otobüs gelmeden evvel durak yerine yetişmek için... Malûm ya durak haricinde durmak polisçe yasak edilmiştir.

Arkadaş kolumdan çekti:

— Canım teklif mi var? Şoföre işaret ederiz, burada da durur.

— Ben durak haricinde kaç defa işaret ettim durmadı.

— Seninle bir bilet parasına bahse girerim ki, duracak,.

— Azamî beş dakika kaybetmek bahasına on kuruş kazanmak kârlı bir iştir... Kabul...

Yolun kenarında durup bekledik. Otobüs işaretimizi bile beklemeden önümüzde durmasın mı? Hay Allah cezasını versin. Bahsi kaybettik.

Biraz sonra otobüste arkadaşa sordum:

— Bilet parasını verdim, helâl olsun. Fakat otobüsün durak haricinde duracağını nereden anladın da bahse girdin?.

O gülerek cevap verdi:

— Gayet basit... Etrafıma baktım, görünürlerde polis memuru yoktu.

Ezbere konuşmuyor

Son kampana çaldı. Teşyie gelenler gemiden çıktılar. Fakat daha iskele alınmamıştı. Genç bir yolcu merdivenin başında duran bir mülâzim kaptana sordu:

— Affedersiniz, karımla son defa vedalaşmak için rıhtıma inmek istiyorum vaktim var mı?

Mülâzim kaptan ciddiyetle cevap verdi:

— Ne zamandanberi evli olduğunuzu bilmeden nasıl cevap veririm?

AŞK MODASI

ROMAN

Yazan: Ca.Ka.

— 4 —

Erkekler gibi rakı içen, ötede beride nâra atan, her gecesini bir başka delikanlı ile geçirirken yine «Sanat duyguları, ruh incelikleri, ilâhî ilhamları» zedelenmiyen bu sürtüklere yüz vermemişti.

Fakat Semihayı görür görmez gözü tutmuştu. Kendisine böyle sanattan anlar, ruhu ince, kafası işlek bir kadın lâzımdı. Aklına bir an bile kötülük gelmiyordu. Niyeti Semihayı kocasından boşatıp nikâhlamaktı:

Semiha onun nazarında:

— Emsalsiz derecede hassas, son kertesine kadar sanat âşıkı, bilhassa enderin enderi bir samimiyet ve safiyet hazinesi idi. Maalesef, maddî hayattan başka hiç bir şeyi gözü görmiyen, geri kafalı, odun gibi bir herife düşmüştü.

Cihat, bu yeni sevdaya tutulur tutulmaz serserilik arkadaşlarının kendisine de, müstakbel projelerine de büyük bir engel olduklarını kestirmiş, hiç birine haber vermeden Suadiyeye gitmeyi kararlaştırmıştı. Ahmet Süleymanın da orada mükellef bir villâsı olduğunu biliyordu. Bu tasavvurunu Semihaya açıp «İyi olur» cevabını alınca duramadı. Şişliden sessiz sedasız arabayı çekti. Öyle ya, ilham kaynağı olan Venüslerin Venüsile şöyle yapayalnız kalmayı can ve dilden arzu ediyordu. Halbuki bir sürü serseri peşinden ayrılmıyordu. Suadiye emin yerdi. Taksimden Karaköye kadar tramvaya binmek kudretine malik olmıyan meteliksizler, suyu nasıl geçerler, Suadiyeye kadar nasıl erişirlerdi.

Büyük tasavvurlar

Semiha Cihadı eve göndermiş annesinin yanında oturuyordu.

Denize karşı serinlemek, severek ve sevilerek yaşamak genç kadının güzelliğine tarif edilmez bir füsun eklemişti.

Pakize hanım bir müddet etrafa bakındıktan sonra kızına:

— Bu hal ne olacak evlâdım, dedi, bu işin sonu neye varacak?

— Hangi işin sonu anne?

— Bu Cihat bey meselesi.

— Adam sen de, düşündüğün şeye bak.

— İyi ama, sen evli barklı bir kadınsın, Ahmet olacak dangalağı da hesaba katmalı. Maazallah bir skandal çıkarsa. «Şişlide otura otura Pakize hanımın dili de böyle beylik frenk kelimelerine dönmiye başlamıştı».

— Ne skandalı çıkarmış.

— Hoş, evli iken başkasını seven kadınların kıtlığına kıran girmedi ama biz asil aileyiz. Nöblesimiz var. Başka türlü hareket etmeliyiz.

— Ben okadarını kestiririm.

— Biliyorum benim akıllı kızım. Fakat elini biraz çabuk tut. Hem sana bir şey daha söyliyeyim mi, erkek kısmı tuhaf olur, sakın evlenmeden evvel elini eline sürdürme.

— Rica ederim anne, aklına neler getiriyorsun? Bizim aşkımız plâtonik aşk. Ben karar verdim. Ahmede her şeyi anlatacağım. Ondan boşanınca hemen Cihatla evleneceğiz.

— Sana bir doğru lâf daha. Ben Ahmet Süleymanla bu Cihat bey arasında hiç bir fark göremiyorum. Alımlı, çalımlı olmak dersen damadım, kendi yok Allahı var, Cihattan güzel, hem de şöyle gözleri velfecri okuyan güzel delikanlılardan... Cihat beyi ben bir parça saf görüyorum.

— İşte bütün mesele orada anne. Onun o derin safiyetinde.. Bunca zamandır beraber geziyoruz. Daha bir kere bile elimi öpmedi. Yüzüme bakınca kıpkırmızı kesiliyor. Sen son edebiyat cereyanlarını okumadın da bilemezsin. Asrî bir genç kadının her şeyden evvel ruhu tatmin edilmelidir. Manevî hayatımıza ehemmiyet vermeliyiz. İşte Cihadın üzerimdeki tesiri bundan. Bir kere son derece hassas. Sonra şövalye mi şövalye... «Git şu kayadan aşağı at kendini» desem tereddüt etmez. Para mefhumu nedir bilmiyor. Hele sevdiği kadına gösterdiği hürmet payansız. Milyon kazanacağını bilse, öldürüleceğini öğrense yine randevusuna gelir. Verdiği sözü tutar. Sonra sevdiği kadına her şeyini fedaya hazırdır. Okadar sanatkâr olmasına rağmen aylardır eline fırçasını almadı. İşte bizim Ahmetle arasındaki fark burada. O her ne bahasına olursa olsun işini ihmal etmez. Cihat büyük sanatını hatırım için bir kenara attı. Benim ruhumu tatmin edecek erkek Cihattır anne.

— Şimdi çocuğu nereye gönderdin?

— Eve, hasır şapkamı getirmiye!

— Demin nereye koşturdun?

— Denizden çıkınca bir baktım, krem kutumu unutmuşum, onu aldı geldi.

— Sabahleyin de eve uğramıştı.

— Evet, lâstik deniz başlığımı ağır buldum, onca, ıslak saçlarım daha nefis duruyorlarmış. Bir koşu başlığımı eve bıraktı.

— Fedakâr çocuk.

— Yalnız bir mesele var. Henüz bana aşkından hiç bahsetmedi. Maamafih lâf arasında «Ben açık yürekli bir adamım, sevdiğim kadına evlenmekten başka türlü malik olmak istemem» dedi. Önümde dökülüp saçılacak diye bekledim, kızararak gözlerini yere iğdi.

— Fazla uzatmıya gelmez. Bir yolunu bul, açılmasına meydan ver. Ailemizin asîl namusu bir paralık olmasın.

— Tabiî bunu ben de düşünüyorum. Eğer Cihat açılsa Ahmet Süleymanla görüşeceğim.

— Ne görüşeceksin?

— Ben başkasını seviyorum ayrılalım, diyeceğim.

— Bir delilik yapmasın?

— Zannetmem. Hem delilik yapacak diye ruhumun ezelî hayal arkadaşını unutamam ya. Cihat yedi göbek derebeyi, ağa oğlu. O da bizim gibi asîl sayılır. İki asîl kalp, iki müşterek heyecanlı ruh, avam gürûhundan gelme bir adam için saadetlerini perişan edemezler ya. Hem Cihat tepeden tırnağa cesur bir erkektir. Bir gün İstanbulda tramvayda biletçiye bir çıkıştı. Adam az daha korkudan ölecekti. Geçenlerde de pâjın garsonuna bir tokat attı. Garson ufak tefek ama, ne de olsa delikanlı.. Cihat Ahmetten korkmaz... Sen o ciheti düşünme...

— Pekâlâ...

Bu esnada Cihat göründü. Semiha:

— Hello Cici!

Diye bir nara savurdu. Delikanlı da tek elini havaya kaldırarak:

— Hello Semi?

Diye cevap etti. Semiha annesini sinemalarda görüldüğü veçhile mübalâğalı bir şapırtı ile öperek seyirtti. El ele

tutuşarak plâjın merdivenlerini indiler. Büyük hasır şapkayı, biraz evvel altına uzanıp yattıklar renkli şemsiyenin kenarına fırlatarak denize daldılar.

Pakize hanım, Tanrının kendisine bukadar asrî bir kız ihsan ettiğinden dolayı hamdü sena ederken iki genç uzaklara doğru kulaç atıyorlardı.

Asrî âşıkdaşlık!

Yarım saat kadar yüzdüler. Sonra sahile çıkarak kumlara uzandılar. Mayıs ayı olmasına rağmen, nefis bir yaz başlamıştı. Her taraf güneşli, deniz ılıktı. Cihat bir müddet kumları karıştırdıktan sonra derin derin içini çekti. Semiha bunu fırsat bilerek baygın bir sesle sordu:

— Ne o Cihat bedbaht görünüyorsun?

— Hakikaten bedbahtım Semiha.

— Sebep?

— Anlatamam ki,..

— Neden anlatamazmışsın? Ben senin bütün ruhunu bilen bir arkadaşın değil miyim? Biz ruhlarımızın, hislerimizin birleşmesile dost olmadık mı?

— Öyle ama parmağındaki yüzük bütün söylemek istediklerimi bana unutturuyor. Ağzımı tıkıyor, boğazımı sıkıyor.

— Ah Cihat, sen o azabı çekiyorsun da ben çekmiyor muyum?

— Şu halde ne yapalım Semiha?

— Ne yapalım diye bana sormamalıydın. Böyle işlerde erkek karar verir.

— Fakat ben... Benim verdiğim kararın ne ehemmiyeti var. Sen evli bir kadınsın.

— Boşanırım.

— Ciddi mi söylüyorsun Semiha? Rica ederim kalbimle böyle oynama,

— Teessüf ederim Cihat, ben senin kalbinle mi oynuyorum? Bana hakaret ediyorsun.

— Affet beni şeri, saadetimden ne söyliyeceğimi şaşırdım. Demek boşanacaksın?

— Elbette, sensiz yaşıyabilir miyim?

— Fakat kocan buna ne diyecek?

— Bir şey diyeceğini zannetmiyorum. O zaten çok maddî bir adamdır. Böyle şeylere aldırmaz. Sonra o ne diyecek diye ben bütün istikbalimi, duygusuz bir adama vakfedebilir miyim?

— Edemezsin. Biz seninle biribirleri için yaratılmış iki fevkalbeşer ruh, iki ezelî his kaynağıyız.

— Şu halde..

— Şuhalde kocana ne söylersen söyle. Hemen ayrılın, hayatımızı birleştirelim, ebedî bir şiir, hulya ve aşk hayatına atılalım.

— Bak sana son bir söz Cihat, ben senin o serseri arkadaşlarından usandım. Sen onların seviyesinden çok yüksektesin. Benimle birleştikten sonra hiç bir arkadaşın olmıyacak. Kocamın dostlarından, arkadaşlarından, işinden bıktım.

— Tabiî!

— Dikkat et işinden diyorum. Meselâ ben kıskanç bir kadınım. Sen resim yapacağım diye çıplak modellerle çalışmıya kalkarsın. Saatlerce şurada burada resim yapmıya girişirsin. Ben kendime her an yanyana bulunacağım bir ruh ve his arkadaşı arıyorum.

— Paletimi, fırçalarımı kırar, dağıtırım. Resim ancak ruhumuzdaki şaheseri yaratmak için yapılır. Halbuki benim ruhumun şaheseri senin derin gözlerindir. Onlardaki mânayı hangi sanatkâr canlandırabilir. Sana söz veriyorum, elime fırça almıyacağım.

— Teşekkür ederim Cihat, sana inanıyorum.

— Bir şey değil Semiha, ben senin yalnız maddî güzellikleri değil, manevî varlığının mistik temizliğini de seviyorum. Sen, sen... Sen ki... Bir başkasını sever sevmez kocana her şeyi açık açığa anlatacak kadar temiz yüreklisin, sana ebediyyen prestiş edeceğim.

İkindiye kadar bu minval üzere abuk sabuk, kepaze kepaze konuştular. İkisi de mest olarak kumlardan kalktılar. Onların el işaretile konuştuklarını uzaktan uzağa merakla seyreden Pakize hanıma yaklaştılar.

Semiha Cihadın elinden tutarak:

— Anneciğim, dedi, işte sana müstakbel damadını takdim ediyorum.

Pakize hanım yapmacık bir hayretle:

— A, a, o da ne demek kızım, damadımı bilemiyecek kadar bunamadım, dedi, Cihat beyefendi oğlumla beraber beni maytaba mı alıyorsunuz?

Cihat, hamfendinin bu müşfik iltifatına âdeti olduğu üzere gözlerini yere dikip sırıtarak teşekkür etti. Fakat Semiha vaziyeti kısaca izah etti:

— Cihatla evlenmiye karar verdik anne, dedi, siz buna ne dersiniz?

Ciddî meseleler konuşurken annesine «Siz» demeyi asalet icabı sayarak âdet ednimişti. Pakize hanım:

— O nasıl lâkırdı, evlâdım, diye cevap verdi, eğer bahtiyar olacaksanız ben hattâ icap ederse hayatımı bile bu uğurda feda ederim.

Cihadın bu müthiş fedakârlık (!) karşısında şıp diye gözleri yaşardı:

— Kaynanacığım, kaynanacığım! Diye Pakize hanımın ellerine sarılarak bütün gazino halkına rüsvay oldu. Fakat üçünün de etrafa bakacak halleri yoktu. Semiha işi olmuş bitmiş farzederek yeni bir nişanlı gibi kırıtıyor, Cihat valde hanımdan şimdiye kadar gördüğü müsamahanın nezaket icabı olmayıp kendine karşı şahsan duyulan bir sempati eseri olduğuna kanaat getiriyor, valde hanım da yeni damadının bu hürmetkâr hareketini, Ahmet Süleymanın daima soğuk tavırlarile karşılaştırarak kızının yeni sevgilisine içinden takdir üstüne takdir, aferin üstüne aferin yağdırıyordu.

Beklenmiyen adam

Valde hanım, akşam kızıllıkları içinde şişman vücudünü dalğalandıra dalgalandıra bir Hipopotam gibi soluyarak önden gidiyordu. İki adım gerisinde yanyana yürüyen sevdalılar da hani görülecek haldeydiler. Semiha geniş kenarlı hasır şapkasının altında toy bir Tavuskuşu gibi kırıtıyor ve Cihat onun yanı başında saklamıya çalıştığı bir azamet ve itimadı nefs içinde beygirsiz kalmış bir Don Kişot gibi komik ve biçare yürüyordu.

— Devam edecek —

Renkli İlkbahar Sayımız

KARİKATÜR, fevkalâde nefis bir BAHAR sayısı hazırlamaktadır. Bu sayıya ilâve edeceğimiz renkli resimler, kıymetli ressamımız Ramiz'in sanatkâr fırçasile büyük bir itina ile hazırlanmıştır.

Renkli İlkbahar sayımızın sayfalarında bütün renkleri ve güzelliklerile bir bahar neşesi bulacaksınız.

Çok nefis bir şekilde hazırlanmakta olan renkli İlkbahar sayımız pek yakında çıkacaktır.

TARİHTEN ÇİZGİLER:

Erkeklerle kadınların arasına yatak çarşafı gerilmiş bir mesire yeri!...

Şalyapinin fıkraları:

Birkaç hafta evvel Pariste ölen meşhur Rus sanatkârı Çalyapin'in hakikaten meşhur olmuş bir sürü fıkrası vardır. Birkaç tanesini yazıyoruz:

Çalyapin Fransanın cenup eyaletlerinde dinleniyordu. Bir gün kasabaya seyyar bir operet kumpanyası geldi. Tam temsil vereceği akşam baş rolü oynıyacak aktör hastalandı. Çalyapin direktörün telâşına acıyarak:

— Affedersiniz, dedi, isterseniz bu rolü ben yapayım.

— Becerebilir misiniz?

— Bir deniyelim.

Piyes başladı. Ve fevkalâde büyük bir muvaffakıyet kazandı. Temsilin sonunda direktör Çalyapin'e yaklaşarak:

— Siz hüdayinabit bir aktörsünüz, dedi, size bir iyilik yapabilirim. Bizimle beraber çalışmayı kabul ederseniz hem şöhret, hem de servet sahibi olabilirsiniz.

— İmkânı yok azizim, ben sanatımdan memnunum.

— Ne iş yapıyorsunuz?

— Marangozluk!.

●

Çalyapin, Çarlık Rusyası zamanında büyük muharrir Maksim Gorki ile beraber epey müddet serserilik etmişti.

Bir gün iki sanatkâr çok müşkül vaziyette kaldılar. Küçük bir kasabada işsiz, güçsüz ve parasızdılar. Bir seyyar operet kumpanyasının geldiğini duyunca gidip iş istediler.

Kumpanya direktörü ikisinin de seslerini muayene etmek için birer şarkı söyletti. Çalyapine dönerek:

— Arkadaşınızı angaje ediyorum, dedi, sizin sesiniz berbat, ne cesaretle operette iş istiyorsunuz.

Bunu hiç unutmıyan Çalyapin, senelerden sonra Gorki'ye:

— Bana bak, demişti, o gün öyle kızdım ki, az daha muharrirliğe başlayıp senden intikam alacaktım.

Pek çabuk öğrendi !

Kendi fırçası ve Radyolin ile muntazamen dişlerini temizlemesini pek çabuk öğrendi. Sizde dişlerinizin beyaz ve sıhhatlı kalmasını ve bütün hastalıklardan muhafaza için her yemekden sonra Radyolin ile temizleyiniz.

Sabah öyle ve akşam
her yemekden sonra
Radyolin

Kızıl, kızamuk, difteri, grip gibi ağız ve boğaz yolile vücuda giren mühim bulaşıcı hastalıklardan korur. Reçetesiz satılır.

Dinlerin Tarihi

Din âlimimiz Ömer Riza Doğrul'un yazdığı bu kıymetli eser, sade bir cilttir ve bütün dünyadaki dinlerin ilmî ve tarihî seyirlerini etrafile ve açık bir lisanla anlatmaktadır.
Fiatı 75 kuruştur.

Hafiflik - Rahatlık

J. Roussel Korselerinde (Galne), sizi incitebilecek ne baline ne de hiçbir tazyik yoktur. Bu korseler, vücudunuzu sıkmaksızın tenasübünüzü inceltir ve göğsünüzü kuvvetlendirir.

Fiyatı : 25 liradan ifibaren.
Satış yeri yalnız :

J. Roussel
Paris

İSTANBUL, Beyoğlu
Tünel meydanı 12 No. lu.
Mağazamızı ziyaret ediniz veya 12 No.lu tarifemizi isteyiniz.
Fiyatlarımızda büyük tenzilât.

EV DOKTORU

Ehemmiyetsiz ârızalar, küçük rahatsızlıklar için hemen telâşlanarak doktora koşmak, saatlerce, bazan günlerce hastalığınızın mahiyetini anlıyamadığınızdan merak içinde kalmak istemiyorsanız, YENİ EV DOKTORU'nu itina ile biriktiriniz. Ailede EV DAKTORU 24 formada tamam olacak bir Tıp Ansiklopedisidir. Onda, mahiyetini, işaretlerini ve sebeplerini öğrenmek istediğiniz her hastalığı Alfabe sırasile bir dakikada bulacaksınız. YENİ EV DOKTORU sade size hastalığın mahiyeti ve sebeplerini değil, tedavi usul ve çarelerini de açık bir lisanla anlatacaktır. Her aile babası, her anne, YENİ EV DOKTORU'nu vefakâr bir arkadaş, samimi bir kara gün dostu gibi kütüphanesinden ayırmamalıdır. Her forması 10 kuruştur.

Akba

Kitapevi — Ankara

Bütün mektep kitaplarının satış yeridir. Mektep kırtasiye çeşitleri en müsait şartlarla temin edilir. Tel: 3377

Tarihten Çizgiler

Geçen yılların en gülünç taraflarını birer tablo halinde bu albümde bulacaksınız.
Fiatı yalnız 25 kuruştur.
Bir zarf içinde 25 kuruşluk posta pulu gönderenlere derhal bir adet gönderilir.

KARİKATÜR

— Vah vah, hizmetçiyi neden savdunuz? Saat gibi işliyordu...
— Çalar cinsindendi de ondan!...

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.